

נקראת קודש, ומדוע נאמר כאן מקרא קדש על השבת. והענין בזה שהמדרגה העליונה של המועדות הם בהתאחדות הארת שבת והארת יו"ט, וזהו כוונת הפסוק מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש, שהתורה פותחת את פרשת המועדות במדרגה העליונה של מועדי ה' כאשר מתאחדות ב' ההארות, שבת שבתון ומקרא קודש, ההארה של שבת שהיא באתערותא דלעילא וההארה של יו"ט שהיא באתערותא דלתתא.

והנה בבחי' זו הוא יום ראשון דפסח, שיש בו גם את ההארה של יו"ט וגם את ההארה של שבת, כמ"ד ובמורא גדול זו גילוי שכינה, דהיינו אתערותא דלעילא בבחי' שבת. וזה שאמרה התוה"ק וספרתם לכם ממחרת השבת, שמהארת היו"ט הק' הנה נמשכים כל ימי הספירה, ומכח המדרגה הגבוהה של קדושת שבת ויו"ט כאחד שיש בו, נמשך בכל ימי הספירה בחי' שבת ובחי' יו"ט. דהנה בספירת העומר כלול ב' ענינים, לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, כדאיתא בזוה"ק (ח"ג צו). שהוא ע"ד ספירת שבעה נקיים לטהר אשה לבעלה, וזה בחי' טהרה כמו שענין ז' נקיים הוא רק להסיר הטומאה, אכן כדי להיות ראויים לקבלת התורה צריכים גם להמשיך קדושה עילאית כאומרנו ואתקדש בקדושה של מעלה, והמשכת קדושה היא רק באמצעות השבת מעיין ושורש כל הקדושות. וכמד"א בחז"ל דלכו"ע בשבת ניתנה תורה לישראל, שההארה של קבלת

התורה צריכה לכח השבת. וזהו וספרתם לכם ממחרת השבת, שמכח ההארה היורדת ביו"ט הראשון של פסח, יש בכל החמישים יום ההארה של שבת וההארה של פסח, ובזה מתקיימים ב' הבחי' של ימי הספירה, לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, השייך לחלק היו"ט של יציאת מצרים, ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה, הנמשך מבחי' שבת. וכדאיתא בתורת אבות בענין ימי הספירה, עה"פ דומה דודי לצבי, ע"פ מאחז"ל (זח"ב יד.) מה צבי מחזיר ראשו לאחוריו בעת שבורח וכו', כך הקב"ה כביכול מחזיר ראשו לאחוריו כאשר מסתלקת הקדושה של הי"ט לראות אם נשארה אצל ישראל רשימא דקדושה, שקדושת החג תומשך בימי הספירה.

ועפ"ז י"ל באומרנו שבע שבתות תמימות תהיינה, דקאי על השבתות כפשוטו, כמאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע, דלכהפ"ח השבתות תהיינה תמימות, שבכדי להמשיך קדושה של מעלה צריכים קודם קבלת התורה שתהיינה גם שבע השבתות כפשוטו שבתוך ימי הספירה תמימות, לפי שבשבתות של ימי הספירה יש את ב' ההארות של שבת ושל יו"ט הנמשכת מחג הפסח לכל ימי הספירה, וע"ז נאמר תמימות, בשלמות ב' הקדושות קדושת שבת וקדושת יו"ט, שמכח זה יש בימי הספירה את הכח לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו ולהתקדש בקדושה של מעלה. וזו עיקר ההכנה לקבלת התורה, ע"י השבע שבתות תמימות של ימי הספירה, דכו"ע בשבת ניתנה תורה לישראל.

שבע שבתות תמימות תהיינה

א.

פרישות מהרע, אך בזה עדיין לא הגיע לכלל קדושה. וקדושה היא מדרגה עליונה שנעשה קדוש כמזבח וכהיכל וכל עניניו הגשמיים קדושים כקרבנות. והנה ימי הספירה שהם הכנה לקראת קבלת התורה מיועדים להשיג בהם את ב' המדרגות טהרה וקדושה. כמו שאומרים בתפלת רבש"ע לאחר הספירה, כדי

מאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע, שבע שבתות תמימות תהיינה, לכהפ"ח השבתות תהיינה תמימות. וי"ל מאמר זה ע"פ דברי הרמח"ל במסלת ישרים (פכ"ו) בענין מדרגות טהרה וקדושה. דטהרה ענינה

לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו וכו' ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה, שהם ב' הענינים האלו, טהרה מקליפותינו, ולהתקדש בקדושה של מעלה. שבכדי להגיע לקבלת התורה לא די רק בלטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו אלא צריכים לזה גם מדרגת הקדושה, ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה.

וי"ל דבימי החול של הספירה העבודה היא לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, אולם עיקר ההכנה לקראת קבלת התורה היא בשבתות של הספירה, שבע שבתות תמימות תהיינה, שענינם להתקדש בקדושה של מעלה. וכמו שפירשנו הפסוק וספרתם לכם, וספרתם מלשון ספיר ויהלום, וספרתם לכם להאיר את עיניי לכם, הענינים הגשמיים והרשות שיהיו קדושים כקרבתות הקרבים במזבח ובהיכל. וזאת משיגים ע"י השבתות של הספירה, כי הש"ק ממשיכה קדושה על כלל ישראל. וכמאמר מרן הק' מקוברין זי"ע, קודש היא לכם שבת המלכה, בשבת אפילו עניניי לכם הם ג"כ קודש, כלומר לא רק טהור אלא קודש. וכמד"א תחלה למקראי קודש, שהרוצה להיות נקרא לדרגת קודש ההתחלה לזה היא רק משבת. וכמש"כ בראשית חכמה עה"פ ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו, שהש"ק היא מעיין ומקור הקדושה שכל הרוצה להיות קדוש ימשיך ממנה קדושה. ולכן ההכנה העיקרית לקבלת התורה היא ע"י השבע שבתות תמימות תהיינה, שלהגיע לתכלית של עם ישראל ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, ההכנה הראויה לזה היא בשבע שבתות שהם מקור ומעיין הקדושה. וזהו בי' מאמר מרן זי"ע שלכהפ"ח השבתות יהיו תמימות, כי ע"י השבתות משיגים תכלית הקדושה שהיא דרגת קדוש. וכמו שביארנו שזה ענין מאחז"ל מתנה טובה יש לי בכית גזוי ושבת שמה, במה נתייחדה השבת בתור מתנה טובה, דמרוזי בזה על מדרגת הקדושה דאי' במס"י הגז' שאין אדם יכול להשיגה בכחות עצמו ורק תחלתו השתדלות וסופו מתנה, אם האדם עושה מצדו ההשתדלות הראויה אזי נותן לו הקב"ה במתנה את דרגת הקדושה. ומתנה זו ניתנת ע"י

הש"ק שהיא מתנה טובה, בחי' וסופו מתנה, שאם תחלתו השתדלות, שבכל ימות השבוע יהודי עמל ויגע להשיג דרגת טהור, נותנים לו בשבת מתנה את דרגת הקדושה.

ובכלל תמימות תהיינה, שיהיו השבתות שקודם קבלת התורה בשלימות, וע"ד דאיתא בספה"ק עה"פ מחלליה מות יומת דהיינו זה שעושה חלל בשבת. וכמאמר מרן הס"ק מסלונים זי"ע שרגע אחד של ש"ק חשוב ככמה וכמה שעות בימי החול. ואמנם כל השבתות של השנה צריכות להיות תמימות, אך במיוחד השבתות שקודם קבלת התורה, שבע שבתות תמימות תהיינה. דהנה הקב"ה ברא את הבריאה באופן שאין שלימות בשום חלק בבריאה, שכל דבר בעולם חסר שלימות. והטעם בזה יתכן מפני שבמציאות של העוה"ז לא יתכן דבר מושלם וע"כ אין האדם מסוגל להגיע לשלימות בשום ענין, אבל נתן הקב"ה לישראל את השבת שהיא הנשמה של כלל ישראל ונשמת כל התורה שבכוחה יכול יהודי להגיע לשלימות. ואי אפשר להגיע לתכלית השלימות רק מכח שבתות תמימות. וזהו אומרו שבע שבתות תמימות תהיינה ששבתות אלו שקודם קבה"ת יהיו תמימות ללא חלל בהם, וזה מביא יהודי לקבלת התורה מושלמת.

השבתות שקודם קבלת התורה הם עיקר ההכנה לקבה"ת. וכמו שאמר מרן הר"ן מלכוביץ' זי"ע, "די וואך ווי די וואך חאטשע שבת". וכמרומוז במאחז"ל (שבת פו:): ודכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל. והיינו כי בש"ק יש דרגת שלימות ובתורה יש דרגת שלימות כמ"ד (תהלים יט) תורת ה' תמימה, והכח להגיע לתורה הוא רק בכח השבת. שהתורה היא בחי' נשמה ושבת היא בחי' נשמה ע"כ יש בהם דרגת "תמימות", שלימות, ולכן השבתות המה עיקר ההכנה לקבלת התורה. ומרומוז כן בהמשך הפסוק, שבע שבתות תמימות תהיינה וגו' והקרבתם מנחה חדשה לה', מנחה חדשה היא התורה הק' הדרגה של שלימות, והשבע שבתות תמימות מביאות יהודי להקרבתם מנחה חדשה לה', לתכלית השלימות.

ב.

עוד יש לומר במשמעות ענין שבתות תמימות, דהנה מצינו ג' בחי' שבת, שבת בראשית, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וגו'. שבת של ימי הספירה, שבע שבתות תמימות תהיינה. ושבת הארץ של שמיטה, ושבת הארץ שבת לה'. וענינם, כנגד ג' מדרגות תחתיים שניים ושלישיים, מדות המח הלב והאברים. הש"ק היא כנגד מדות המח, כמד"א שהארתה היא מג' ראשונות. ושבת של ימי הספירה היא כנגד מדות הלב, כמד"א מהאר"י הק' שמנין מ"ט ימי הספירה עולה בגימ' ל"ב טו"ב, שזוהי המדרגה העליונה בטהרת המדות, כיון שימי הספירה הם ההכנה לקבלת התורה, וקבה"ת אי אפשר שתהא רק לאחר טהרת המדות, כמ"ש הרה"ק רח"ו זי"ע, שענין המדות הם המרכבה להשראת התורה, שרק לאחר שיהודי מטהר את מדותיו יכול לקבל את התורה, וקודם שמטהר מדותיו אין מקום להשראת התורה עליו, וע"כ עבודת ימי הספירה היא בטהרת המדות, בבחי' לב טוב, שע"ז זוכים להגיע לקבה"ת. ושבת הארץ היא כנגד מדות האברים, בחי' ארץ, שהיא הדרגה הנמוכה ביותר, מדור התאוות והקליפות והיצרים אפלים השפלים ביותר, שגם שם יאיר אור השבת. וע"ד מאמר מרן בב"א זי"ע, שישנם כמה מדרגות בש"ק המאירה לכ"א באשר הוא, התלמיד חכם הוא כל השבוע בבחי' שבת, והיהודי הפשוט יש לו אחת בשבוע את הש"ק, וישנם אשר יש להם בחי' שבת שהיא רק אחת בשנה, חג השבועות, שהוא בחי' שבת הנבנית משבע שבתות, והדרגה הנמוכה ביותר היא שבת של שמיטה, שבת הארץ, שהיא אחת לשבע שנים, שאף למי שהוא בבחי' ארץ ג"כ יש לו בחי' שבת, אך אצלו היא לזמן רחוק מאד. וזהו פי' שמחם בבנין שלם, בבחי' קומה שלמה, שמכף רגלו ועד ראשו יתדור בו אור אלקותו ית', שהשבת תקיף את כל קומתו עד לבחי' האברים והיצרים האפלים ביותר, שאז קומתו בבחי' בנין שלם.

ובזה י"ל מאה"כ שבע שבתות תמימות תהיינה, הענין ששבתות הספירה נקראות תמימות, כי תכלית

ושלמות עבודת ה' הוא ע"י מדות המח והלב כאחד, שיהודי יעבוד להקב"ה הן במח, בשכלו, והן בלב, ברגשותיו ותשוקותיו. שיש מי אשר במחו ושכלו עובד לה' אך ברגשותיו אינו עובד ה', וכמ"כ להיפך, שעובד ה' רק בלבו ולא במחו, שבכ"ז אין עדיין שלמות, והשלמות היא שעובד ה' הן במדות המח והן במדות הלב. וזהו ענין תפילין של יד ותפילין של ראש, כמד"א בלשם יחוד קודם הנחת תפילין, וצונו להניח על היד וכו' לשעבד בזה תאות ומחשבות לבנו לעבודתו יתברך שמו, שהוא שעבוד הלב, ועל הראש נגד המח שהנשמה שבמחי עם שאר חושי וכחותי כולם יהיו משועבדים לעבודתו ית"ש, שהם מצוה אחת הכוללת ב' הענינים מח ולב, שביחד הם שלמות עבודת ה'. והנה התפילין נקראים אות, וכן הש"ק נקראת אות, שבימות החול השלמות היא ע"י התפילין, ובש"ק ישנה בחי' השלמות ע"י השבת שהוא כמאה"כ (שמות לא) לדעת כי אני ה' מקדישכם, שהש"ק היא מדת הדעת הכוללת חכמה מוחא ובינה ליבא. וכמד"א ממרן הס"ק מסלונים זי"ע (באר אברהם חנוכה) לתרץ מאחז"ל (קדושין מט:): המקדש את האשה על מנת שאני צדיק אפילו רשע גמור מקודשת שמא הרהר תשובה בדעתו, דקשה וכי בהרהור בעלמא יכול להתהפך מרשע גמור לצדיק גמור. ובי' מרן זי"ע שמדויק הלשון הרהר תשובה בדעתו ולא במחו או בלבו, שתשובה מצד השכל או מצד הרגש עדיין אינה תשובה שלמה, ורק כאשר הרהר תשובה בדעתו, במדת הדעת שהיא הכוללת מח ולב, זוהי תשובה שלמה היכולה להפך רשע גמור לצדיק גמור. וזו גם דרגת השבת, לדעת כי אני ה' מקדישכם, במדת הדעת הכוללת חכמה מוחא ובינה ליבא, שיהודי יעורר בש"ק את מדות המח ומדות הלב. ובשבתות של ימי הספירה אז הוא עיקר שלמות השבת, שהש"ק היא הארה מג"ר במדות המח, ובשבתות הספירה יש ג"כ ענין לב טוב, שהוא טהרת מדות הלב, וע"כ נקראו תמימות שבע שבתות תמימות תהיינה, שבהם הוא עיקר שלמות הש"ק, בבחי' לדעת כי אני ה' מקדישכם, במדת הדעת הכוללת מח ולב. וזהו פי' שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו

חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה', שימי הספירה הם הכנה להקריב מנחה חדשה שהיא שתי הלחם, ומרומז בזה על ב' הענינים מח ולב, שע"י השבע שבתות תמימות של ימי הספירה שבהם מטהר מחו ולבו יכול להקריב מנחה חדשה לה' בקבלת התורה שתהיה כלולה בב' הדרגות.

וביותר י"ל שלמות ענין לדעת כי אני ה' מקדישכם שישנה במיוחד בשבתות הספירה, ע"פ הנז' מהאר"י הק' שימי הספירה מנינם מ"ט עולה בגימ' ל"ב טו"ב, וכן הם גם בגימ' א"ל ח"י שהוא השם הק' של מדת יסוד, וא"י שעמ"ר בגימ' קר"י, שימי הספירה מסוגלים לב' הענינים, לטהרת מדות

הלב, ולתיקון לפגמי ברי"ק אשר כידוע תחילתם במח הדעת. וע"כ בשבתות הספירה יש שלמות בבחי' לדעת כי אני ה' מקדישכם, שהתיקון הוא בשלמות, בג' חלקי מדת הדעת, ע"י הש"ק שהארתה מג"ר, ובטהרת לב טוב, ועד למדות האברים, מדת יסוד שבהם הפגם שייך למדת הדעת, ועי"ז הוא שלמות תיקון הקו האמצעי, בבחי' לדעת כי אני ה' מקדישכם.

וזהו פי' שמחם בבנין שלם, שלכה"פ השבתות של ימי הספירה יהיו בנין שלם, שיתקן יהודי את עצמו מכף רגלו ועד ראשו בבחי' בנין שלם, שזהו בחי' שבע שבתות תמימות.

בהר

ענין שמיטת הארץ

א.

ע"כ. ואכתי צ"ב מה הרמז בענין שמיטה אצל הר סיני, דכמ"כ היה אפשר ללמד זאת ע"י מצוה אחרת שיהיה כתוב בה בהר סיני ולא תהיה שנויה במשנה תורה וממנה נלמד בנין אב על כל המצוות שנאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני, ומדוע נבחרה לכך דוקא מצות שמיטה. כן צ"ב ענינה המיוחד של מצות שמיטה, וכדכתיב בתוכחה בפר' בחקותי, והיתה ארצכם שממה ועריכם יהיו חרבה או תרצה הארץ את שבתותיה כל ימי השמה וגו' את אשר לא שבתה בשבתותיכם בשבתכם עליה, בתוכחה נכתבו רק חטאים כלליים ולא חטאים פרטיים, והחטא הפרטי היחיד שנכתב הוא החטא שלא שמרו שמיטה, שמשום כך והיתה ארצכם שממה ועריכם יהיו חרבה. וכן מד"א באבות (פ"ה), גלות באה לעולם בעוון

וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ שבת לה'. וברש"י, מה ענין שמיטה אצל הר סיני והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני. כך שנויה בתו"כ. ונ"ל שכך פירושה, לפי שלא מצינו שמיטת קרקעות שנשנית בערבות מואב במשנה תורה, למדנו שכללותיה ופרטותיה כולן נאמרו מסיני, ובא הכתוב ולמד כאן על כל דבור שנדבר למשה שמיטתו היו כולם כללותיהן ודקדוקיהן וחזרו ונשנו בערבות מואב.